

Miloslav Trnka

„Perem stihnuto, pro paměť zapsáno ...“ v roce 1655

Úprava majetkových vztahů smlouvou mezi novomanžely je dnes běžná. Předchází pozdějším nedorozuměním. Svě auto, byt i věrného pejska si partneři při rozvodu hravě zajistí, jsou-li vybaveni dobře vypracovanou předmanželskou smlouvou (ve formě notářského zápisu podle §63, zákona č. 358/1992 Sb.). Nejde však o nějakou novinku 21. století. Podobné smlouvy se v Čechách pořizovaly dávno v minulosti. Jen s rozvodem se nepočítalo, zato chodila kmotříčka s kosou. Pak taková smlouva pozůstalému zajistila, nakolik svatební přínosy obou budou či nebudou předmětem dědického řízení. Jedno takové ujednání je dodnes uloženo ve Státním okresním archivu v Prachaticích, ve fondu Archiv městyse Lhenic. Přečteno bylo před všemi účastníky řízení také ve Velké Smědči na Prachaticku, v domě rychtáře Jana Khepla dne 7. června 1655. Nadepsáno je jako

Smlouva svadební Pavla Trnky s Voršilou, manželkou jeho, jakž níže.

Ve jménu Svaté a nerozdlílné trojice Boha Otce, i Syna, i Duchu svatého, amen.

Léta Páně 1655 dne 7. Junii staly se smlouvy svadební celý a bez překážky jednoho každého člověka dokonalý, mezi poctivým mládencem P a v l e m T r n k o u, zůstalým synem po nebožtíkoví dobré paměti Matějovi Trnkovi, někdy sousedu a radním městys Lhenice, ženichovi z jedné - a poctivou pannou nevěstou V o r š i l o u, vlastní dcerou pana Jana K h e p l a, rychtáře z Velkého Smědče ze strany druhé a to takový:

Pojímajíc se sobě nahoře dříve dotčený Pavel Trnka jmenovanou pannu Voršilu za choť a budoucí svou manželku i milou, předně jí do domu svého za plnomocnou hospodyní přijímá a od aktu stvrzeného skrze správce církevního v témž manželství do dne, do roka i po dni, po roce se vším statečkem svým, co ho tak z Božího požehnání má, neb mítí může, a s ní se spolčuje, z toho všeho toliko sobě váže, tak dobře pro ni budoucí choť svou, pouze 30 kop míšeňských.

Naproti tomu, přijmouce vpřed dotčený pan Jan Khepl spolu s pány přáteli na místě panny nevěsty takové dobré mínění a podání pana ženicha a zase týž pan Jan Khepl dceři svéj i milej do dne, do roka vejpravou poctivou peněz 100 kop míšeňských, k tomu dvě krávy a pár bejků obvěňuje s tím doložením a zakázáním, pokud se k němu náležitě chovati bude. Statečku neukazující, že jich tím neodděluje, nýbrž otcovsky napomáhati chce.

Po dni pak a po roce, kdyby ho Pán Bůh a manželku jeho smrtí uchovati neráčil, v rovnosti dílu dle kšaftu a zachování jejich pozůstalosti tůž pannu Voršilu dceru svou svými dítkami vymlouvající z téhož dílu dcerce svéj pro nápad přátel třiceti kop míšeňských, však aby věno toto na dílu svém sobě sraziti povinna byla.

Pokudž by pak Pán Bůh všemohoucí dříve vyjití roku a dne tůž pannu Voršilu prostřednictvím časné smrti z tohoto světa povolati ráčil, tehdy nadepsané věno mimo jednu sukni soukenou, pláštík a kožíšek, kterou sobě z téhož věna vyjímá a Pavel Trnka takové šaty vydati má, pan Jan Khepl, vlastní otec panny Voršily nevěsty, témuž Pavlu Trnkovi vypravovati dle zakázání povinen bude.

Stalo se ve Velké Smědči, v domě pana Jana Kheple, u přítomnosti svědků ze strany ženicha:

dvojtíhodného pana Jana Libertina faráře lhenického, pana Jiřiho Neuhausera primátora a pana Václava Mollera - měštěninův města Netolic, pana Jana Homolky, pana Ondřeje Erharta, pana Jana Jedličky, pana Martina Marše a pana Václava Paldy ze Lhenic, pana Václava Krále - měštěniná radního městys Lhenice.

Ze strany nevěsty:

dvojtíhodného pana Urbana Ondrášky faráře chtišského, pana Kašpara Pýchy - Jeho Milosti Císařské panského netolického písaře obročního, Řehoře Lodenpauera, Matesa Pýchy, Martina Kheple, Tomáše Kheple, Bartoše Hálky, Řehoře Plachy, Jiříka Fialu a jich obou stran.

Což žádosti týchž stran perem stihnuto a pro paměť zapsáno ode mně, Václava M. Pacovského, písaře radního města Netolic léta a dne svrchu psaného. Jakož k žádosti Pavla Trnky s povolením pana purkmistra a pánův do kněh městských Lhenických, skrze mne, písaře radního městys Lhenice ingrossírováno a uvedeno jest dne 6. Julii 1655.

Nicolaus Gregorius Rotarius m. p. (vlastní rukou)

Dodatek

Pavel Trnka (1634-1707) tu sukni, pláštík ani kožíšek své nevěsty tchánovi vracet nemusel. Ve Lhenicích s manželkou Voršilou (1635-1715) přivedli na svět půl tuctu dětí, co se pak rozešly různě do světa.